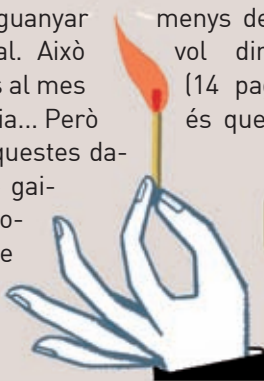

Mileuristes

«Els salaris pugen per als rics i baixen per als més pobres». El titular que acompanyava les explicacions de l'economista Josep Maria Gay de Liébana sobre l'evolució dels sous durant els últims anys era prou explícit com per no haver d'afegir-hi gairebé res més. Aquest economista conegut a casa nostra, on ha col·laborat i participat en diferents ocasions en actes a la Universitat de Girona, feia palesa una realitat que malauradament molts gironins ja coneixem sense que cap expert en la matèria ens n'hagi de donar explicacions. És a dir, que han baixat els sous més baixos, mentre que han pujat els més alts. Del que potser no som tan conscients és que un de cada tres gironins declara guanyar menys del salari mínim interprofessional. Això vol dir 9.034 euros l'any, o 645 euros al mes (14 pagues) o encara no 21 euros al dia... Però és que, per si no n'hi ha prou amb aquestes dades, encara queda que gairebé la meitat dels gironins són mileuristes. De manera que al voltant de 140.000 dels poc més de 300.000 que fan la declaració de la renda declaren cobrar menys de 1.000 euros mensuals. Cal puntualitzar que aquests números surten de l'últim informe anual de l'Agència Tributària, i que probablement més d'un i més de dos pensaran que la realitat és una altra, que no sempre es declara tot, que es cobra d'aquí i d'allà, que ja se sap... I segurament qui pensi

Bretxes salarials

Les mateixes dades d'Hisenda ens confirmen que a les nostres comarques també hi ha moltes diferències salarials entre sexes, evidentment favorables als homes. Per posar només l'exemple d'un parell de sectors, les gironines que treballen al comerç declaren un sou mitjà de 13.000 euros anuals, un 45 % menys que els seus companys de sexe masculí, que declaren un sou de 19.000 euros. En el cas del sector bancari, elles declaren un sou anual mitjà de 26.400 euros, un 30 % menys que els 34.300 euros que declaren ells.

això té part de raó. Però el dia a dia, el nostre entorn més o menys proper, ens permet comprovar que la realitat no és tan radicalment diferent d'aquest panorama de *mileurisme* que ens envolta. No fa ni deu anys de l'aparició d'aquest neologisme. En aquell moment va servir per definir el col·lectiu de joves sobradament preparats que no cobraven ni mil euros al més per feines que estaven per sota de les seves capacitats. De manera que formar part d'aquest col·lectiu era, a més d'una lacra, molt frustrant. Amb els anys i la crisi, ser mileurista ha perdut el to despectiu que tenia inicialment i ha incorporat perfils laborals que ni de bon tros estan tan ben preparats com aquells primers mileuristes. Ara trobaríem moltes persones que frisaríen per ser-ho. Això voldria dir que com a mínim tenen una feina, encara que sigui mal pagada. I avui frisaríen no només els joves, que pateixen de valent i veuen com cada vegada s'amplia més l'esclatxa laboral i salarial amb la generació anterior. Sempre ens quedarà el consol que en el moment d'escriure aquest article s'acaba d'aprovar que el salari mínim augmenti ni més ni menys que... tres euros al mes!!!